

Največji slovenski dnevnik
v Združenih državah
Velja za vse leto . . . \$6.00
Za pol leta \$3.00
Za New York celo leto . . . \$7.00
Za inozemstvo celo leto . . . \$7.00

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

The largest Slovenian Daily in
the United States.
Issued every day except Sundays
and legal Holidays.
75,000 Readers.

TELEFON: CORTLANDT 2876.

Entered as Second Class Matter, September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congress of March 3, 1879.

TELEFON: CORTLANDT 2876.

NO. 79. — ŠTEV. 79.

NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 4, 1923. — SREDA, 4. APRILA, 1923.

VOLUME XXXI. — LETNIK XXXI.

FRANCOSKI VOJAKI PLENJO NAPREJ

Polačili so se ceste, ki vodi v Mannheim. — Ojačali so tudi črte vodeče na Bavarsko in v Švico. — Štiri Krupovi ravnatelji, ki so bili aretirani, se bodo morali prihodnji teden zagovarjati pred sodiščem.

Duesseldorf, Nemčija, 2. aprila. — Francoske čete v Mannheim okraju so zasedle Neckar železniško postajo ter avtomobilsko tvornico na drugi strani Neckar reke od Mannheima. Francozi javljajo, da je ostal Mannheim nezaseden.

Mannheim leži na desnem bregu Rena, južno od Moguncije, francoskega glavnega stana ter sto milij južno od Essena. To je zelo veliko industrijsko središče ter važno železniško in premogovno križišče, odkoder odhajači črte v Virtemberško in Bavarsko, dočim teče glavna črta v Švico.

Štiri Krupovi ravnatelji, ki so bili aretirani, bodo prišli pred vojno sodišče prihodnje sredo.

ZIVLJENJE V FRANCIJI SE JE PODRAŽILO.

Pariz, Francija, 13. aprila. — Življenski stroški so poskočili v Franciji tekmo preteklega leta za trideset odstotkov, — kot poroča list "Oeuvre". Več kot polovica tega povišanja se je pojavila izza francoske okupacije Ruhr ozemlja. Pregled ima za temelj stroške pet in štirideset najbolj potrebnih predmetov. Kot temelj velja nakupna vrednost stotih frankov leta 1914, malo pred izbruhom vojne. Do januarja 1920 so poskočili eksistencni stroški za petsto odstotkov. Do aprila istega leta so znašali šeststo odstotkov. Do decembra istega leta so padli na 450 odstotkov, do decembra 1921 na 330 in do pričakovanega leta 1922 na 313 odstotkov. Od februarja istega leta naprej pa so pričeli zopet stalno rasti.

Vodstvo istotako zanikuje, da so delavci pretili Francozom z bojem.

Preiskava je doknala, da so skrogje zapičile v steno garaže nasproti glavnemu poslopju ter da so bile skrogje izstreljene iz strojni puški.

Essen, Nemčija, 3. aprila. — Prebivalci Essena in ravnatelji Krupovih tovarij se pripravljajo na pogreb delavev, katero so jutri v soboto francoski vojaki.

Medtem sta umrila dva ranjena v bolnišnici.

Številni mrtvi so v sledi tega naraslo na 11.

Zdravnik izjavlja, da bosta dva nadaljnja podlegla poškodbam.

KABINETNI ČLANI POZVANI NAJ RESIGNIRAO.

Havana, Kuba, 3. aprila. — Danes popoldne so začela krožiti tukaj poročila, da je pozval predsednik Zapas več članov svojega kabineta, naj resignirajo.

Kot vzrok navajajo dejstvo, da nekateri člani nočejo več upoštevati predsednikovih navedil.

DENARNA IZPLAČILA V JUGOSLAVIJI, ITALIJI IN ZASEDENEM OZEMLJU

za potrebe banke izvršujejo manjšivo, hitro in po nizkih cenzah.

Včeraj so bile naložene črnice:

Jugoslavija:

Raspisilja na sedajo poslo in izplačuje "Kr. poltni Šekovni urad in "Jadranska banka" v Ljubljani, Zagrebu, Beogradu, Kranju, Celju, Mariboru, Dubrovniku, Splitu, Sarajevo ali drugod, kjer je pad na hitro izplačilo najugodnejše.

100 Din. . . \$ 1.30 .. K 400

200 Din. . . \$ 2.40 .. K 800

500 Din. . . \$ 5.60 .. K 2,000

1000 Din. . . \$11.10 .. K 4,000

2000 Din. . . \$22.00 .. K 8,000

5000 Din. . . \$45.00 .. K 20,000

Italija in manjšivo izplačila:

50 lir \$ 3.00

100 lir \$ 5.70

300 lir \$16.20

500 lir \$26.50

1000 lir \$52.00

Za pošiljalce, ki presegajo znesek pet tisoč dinarjev ali po dvatisoč lit dovojimo po možnosti že posebni popust.

Vrednost dinarjev in litram sedaj ni stalna, menja se večkrat in nepriskakovano; iz tega razloga nam ni mogoče podati natančne cene vnaprej. Računamo po eni onega dne, ko nam dospe poslan denar v roke.

Glede izplačil v ameriških dolarih glejte poslovne oglage v tem članku.

Dinar nam je podlaj zahtevanje po Domestic Money Order ali po New York Bank Draft.

FRANK SAKHER STATE BANK

New York, N. Y.

Glede nastopljivosti Jadranke Banke.

SOPROGE ČLANOV AMERIŠKEGGA KABINETA.

Pred kratkim se je vršila v Washingtonu evetlična razstava, katere se je udeležila vsa washingtonska gospiska ter seveda tudi žene članov ameriškega kabineta. Z leve na desno so: Mrs. Henry C. Wallace, žena po ljedelskega tajnika; Mrs. New, žena generalnega poštara; Mrs. Davis, žena delavskoga tajnika; Mrs. H. A. Jones, svakinja Mrs. Davis in Mrs. Denby, žena mornariškega tajnika.

PRIJATELJI HARDINGA SO PROTI RAZSODIŠČU

Bore se proti ideji svetovnega razsodišča, ker smatrajo to kot nevarnost za republikansko stranko. — Stevilne konference.

Washington, D. C. 2. aprila. — Važne republikanske konference se bodo najbrž vrstile tukaj še predno se predsednik Harding kot državni tajnik Hughes bosta obveščena o veliki nevarnosti, s političnega stališča, če bi se še nadalje sililo v ospredje predlog za ameriško zastopstvo pri trajnem mednarodnem razsodišču v Haagu.

Vojni tajnik Weeks je nudil sedaj prve dokaze o gibanju v administracijski skupini, kojega namen je boriti se proti načrtu sovdeležje pri mednarodnem razsodišču. On se vedva z drugimi člani kabine deloval s predsednikom, a je praktičen politik ter vidil nastavljenje pasti.

Prihodnji teden se namerava posvetovati z Adamsom, načelnikom republikanskega narodnega komiteja. On ne pravi, da bo razpravljal z njim o svetovnem razsodišču, vendar pa je znano, da si Weeks želi, da bi bila ta zadeva izločena iz kampanjskega programa.

Senator Watson iz Indiane, ki se je mudil v Washingtonu zadnjih štiriindvajset ur, je zvečer odpotoval v New York. Glasil se, da se bo danes posvetoval z državnim tajnikom Hughesom glede razsodišča, a to se ni zgodilo. Najočit je bilo vrniti semkaj v četrtek ter obiskal državnega tajnika proti koncu tedna. Čeprav ni še podal nobenega ugotovila radi soga stališča naprav svetovnem razsodišču, je vendar splošno znano, da je proti njemu.

Senator Lodge je še vedno tukaj ter se bo najbrž vdeležil par neformalnih strankih konferenc v naslednjih par dneh, čeprav na-

BOLJŠEVICI USMRTILI GENERALNEGA VIKARJA

Rusi so izvršili smrtno obsodbo, ki je bila pred kratkim izrečena nad katoliškim generalnim vikarjem Buckovičem.

Moskva, Rusija, 3. aprila. — Generalni vikar Buckovič je bil usmrten. Soglasno s "Pravdu" je bila smrtna obsooba izvršena dne 31. marca. V listu "Izvestija" se glasi:

Izvršena je bila smrtna obsooba, ki je bila izrečena nad vikarjem Buckovičem, kojega prošnja za pomiloščenje je bila odklopljena. Ne navaja se čas in mesta izvršenja smrtne obsoobe.

Ruski minister za zunanjje zadave, Čičerin, je obvestil Sovjetsko, da pomenja pred kratkim od poljskega ministra predsednika Sikorskija izdana izjava glede obsoobe nadškofa Zepliaka ter generalnega vikarja Buckovičem.

Policija je sedaj oprijema teorije, da je bilo izvršeno izsiljevanje ter da je bil nato izvršen tudi rop, da se na ta način pokrije sledove zločina.

Ta teorija temelji na dejstvu, tukaj se izplačila.

Nikdar tekom tri dni trajajočega zasliševanja ga niso Krilenko ali sodniki pozvali, naj sede.

Vsak večer so odvedli jetnike nazaj v Butirkovo jetnišnico.

Nadškof je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec tako onemogoč.

Načrtni je moral stati, ko mu je stavil Krilenko svoja vprašanja. To je trajalo več kot eno ura,

čeprav je bil starec

Leonid Andrejev:

Povest o sedmih obešenih.

Za Glas Naroda prevel A. Šabec.

(Konec.)

Verner ga je pogledal in mu ni odgovoril.

— Čas ho, da se poslovimo, — je rekla Tanja.

— Čakajte! Morajo nam prebrati še prej obsodbo. Kje je Janson?

Janson je ležal na tleh v snegu, obdan od vojakov. Zrak okoli njega je dišal po amoniji.

— Gospod doktor, ali boste kmalu gotovi? — je vprašal nekdo z nestrpnim glasom.

— Saj ni nič. Samo mala ometlevica. Držite mu ušesa s snegom. Je že boljši. Lahko čitate.

Svetloba svetilke je padala na razprostrik papir in na par belih, nekorakičnih rok. Območje, papir in roke so se tresle. In tudi glas.

— Gospodje, morda bi bilo bolje, da ne čitam. Saj vam je obsodba itak vsem znana.

— Ni treba čitat! — je odgovoril Verner za vse! takoj nato je luč ugasnila.

Obsojenci so tudi odklonili zadnjo tolažbo duhovnika. Cigan je rekel:

— Nikakih neumnosti, oče: oprostite mi, ampak mene bodo obesili.

Siroka, temna silhueta duhovnika je stopila par korakov nazaj ter izginila. Pričelo se je svitati. Sneg je postajal vedno bolj bel, obrazi obsojencev vedno temnejši, gozd vedno tiški in mračnejsi.

— Gospodje, sli boste v parihi: tovariša naj si vsak sam izbere. Ampak prosim vas, požurite se!

Verner je pokazal na Jansona, katerega sta podpirala dva vojaka, ter rekel:

— Jaz pojdem z njim. Ti, Sergej, vzemi Vasilija. Vidva pojdi ta prva.

— Jaz grem s teboj, Musja, — je dejala Tanja. — Dajte, poljužmo se!

Hitro so se medseboj poljubili. Cigan je poljubljal nasilno, vsi so čutili njegove zobe. Janson je poljubljal nežno in mehko, z napoldprtimi ustami. Videti je bilo, da ne ve, kaj dela. Ko sta Sergej in Kaširin naredila par korakov, se je Vasilij nenadoma ustavil, obrnil ter zaklical z glasom, a nekako tujim glasom:

— Zbogom, tovariši!

— Zbogom, tovariši! — so mu odgovorili.

Obsojence sta spet nadaljevala svojo pot. Vse je bilo tiko. Svetilke za drevjem so se nehnale z bat ter obstale nepremično. Obsojenci so pričakovali, da bodo čuli kak krik, glas, kak šum, toda tam takor tu je bilo vse tiko.

— Oh, moj Bog! — je dejal nekdo hripcavo.

Vsi so se obrnili: bil je cigan, ki je desperatno vzkliknil:

— Obesili nas bodo!

Nato je zakrilil z rokama po zraku in spet zaklical:

— Moj Bog! In mene bodo obesili samega! Moj Bog!

Njegova tresača se desnica je prijela Vernerjevo roko, in nadaljeval je:

— Gospod, moj dragi gospod, moj dobri gospod! Vi pojdeste z mano, kaj ne?

Verner, na čigar obrazu se je zrealilo obzalovanje, je odgovoril:

— Jaz ne morem; iti moram z Jansonom.

— Oh, moj Bog! Torej bom moral iti sam. Zakaj? Zakaj?

Musja je stopila k njemu ter rekel mehko:

— Jaz pojdem z vami.

Cigan je presenečen odstopil ter je pogledal s svojimi osteklenimi očmi:

— Ali rest!

— Da.

— Oh, ampak vi ste tako majhni. Ali se me ne bojite? Ne, nočem, da bi šli z menoj. Sam bom šel.

— Saj jaz se vas ne bojim.

Cigan je pomicjal.

— Kaj ne veste, da sem ja razbojniki? In vidi da sta pripravljeni

iti z mano? Pomislite, ne bom vam zameril, če se premislite.

Musja je molčala. V prihajajoči zarji svitajočega se novega dneva je izgledal njen obraz misteriozno blešč. Nenadoma pa je stopila v ciganu, prijela njegovo glavo z obema rokama ter ga poljubila na ustna. On jo je prijel za ramen ter jo glasno poljubil na ustna in oči.

Vojak, ki je stal poleg, je široko odpril oči in puška mu je pada na rok. Ampak ni se sklonil, da bi jo pobral. Nekaj časa je nepremično obstal, potem pa se je obrnil ter odsel proti gozdu.

— Kam greš? — je zaklical za nji mnijegov tovaris s prestrašnim glasom. — Stoj!

Toda oni se ni ustavil, temveč sel naprej. Naenkrat pa je zakrilil z rokama ter padel na zemljo, z obrazom navzdol.

— Mladič, poberi svojo puško, sicer jo bom jaz pobral! — je zaklical cigan. — Ali ne veš, kaj je tvoja dolžnost? Kaj nisi še nikoli videl, kako umirajo možje?

Spet se je zazibal svetilka. — Vernerjeva i njansopova ura je prisla.

Zbogom, gospod! — je dijal cigan glasno. — Videla se bova na enem svetu. Ce me boste videli tam, ne obrnite se od mene.

— Zbogom!

— Jaz nočem biti obesen! — je ponovil spet Janson s slabim glasom.

Toda Verner ga je prijel za roko in Janson je naredil par korakov. Nato pa se je spet zgrudil v sneg. Vojaki so se sklonili nadenj, ga vzdignili ter nesli, dočim se jim je z malo odpornostjo branil.

In zepot je svetilka obstala nepremično.

— Pa jaz, Musja! Torej jaz bom moral iti sama! — je tarna Tanja obupno. — Skupaj sva živel, sedaj pa...

— Tanja, moj Bog, Tanja!

Cigan, držeč Musjo, kakor bi

se bal, da mu je kdo ne vzame, ju je prekinil.

— Gospodiča, — je zaklical, — vi greste lahko sami. Vi imate čisto dušo. Vi greste lahko sami, kamor hočete. Ampak jaz ne morem, jaz sem razbojničnik. Jaz ne smem iti sam. 'Kam greš?' — me hodo vprašali, 'Kam greš ti, ki si kradel in moril?' Ž njo pa bom šel kakor z nedolžnim otrokom.

Ali razumete, gospodiča?

— Da, razumem. Pojdite torej!

Daj, da te še enkrat poljubim. Musja.

— Da, le poljubita se! Le poljubita se! — je rekel cigan. — Ve dva sta ženski. Le recita si z bogom!

Nato je prišla vrsta na Musjo in ciganu. Musja je stopala skrbno, spodrsajoč na mokrem snegu; krije je nekoliko privztičnega vseled moči navade. Držeč jo s svojo močno roko in tipajoč pred sabo z nogo spolzka tla, jo je mož spremljal v smrt. Svetilke so obstale nepremično. Okoli Tanje vse pusto in prazno. Vojaki, vsi bledi in mračni, so molčali.

— Sama sem ostala, — je rekla Tanja in vzdihnila. — Sergej je mrtev. Verner in Vasilij sta mrtvi. Musja umira, a jaz, jaz sem sama. Vojaki, moji ljubi, dragi vojaki, glejte, jaz sem sama, tako sama...

Nad gozdom se je dvignila počasi krvava solčna oblaka.

Trupla so položili v zaboje ter jih naložili na vozove. Z zlomljennimi tilniki, bulječimi očmi in všnjevimi jezikji, ki so jim moleli iz ust, se je vseh sedmero vozilo mrtvih nazaj po poti, po katerih je tudi vaše ime (seveda, če ste bogati) ter po vsej Ameriki zaupne dopisnike, ki natančeno opazujejo bogataše, kako žive, s kom občujejo in s čim se bavijo.

Kakorhitro dobe proti bogatini dovolj obtežilnega materijala, ga spravijo v past, iz katere se ne zmaga takoj poceni.

Neki znanji newyorški detektiv je pripovedoval: — Ni ga skoraj dne, da bi izsiljevaleci ne spravili v past kakega bogatina. In kdor je enkrat vgriznil v vado, je po njem. Niti na pomoč ne more kličeti. Ko je enkrat v pasti, mu ne kaže drugega kot da se odkupi.

Policeja je prepričana, da imajo tudi v zadevi umorjene Kingove izsiljevalece svoje pravice.

Sneg pa je bil še vedno južen in mehak, in gozdnii zrak še vedno čist in po smrečju in smoli dneš.

Sredi bele poti pa je ležala črna galosha, ki jo je bil Sergej izgubil...

Nad gozdom se je dvignila počasi krvava solčna oblaka.

Trupla so položili v zaboje ter jih naložili na vozove. Z zlomljennimi tilniki, bulječimi očmi in všnjevimi jezikji, ki so jim moleli iz ust, se je vseh sedmero vozilo mrtvih nazaj po poti, po katerih je tudi vaše ime (seveda, če ste bogati) ter po vsej Ameriki zaupne dopisnike, ki natančeno opazujejo bogataše, kako žive, s kom občujejo in s čim se bavijo.

Kakorhitro dobe proti bogatini dovolj obtežilnega materijala, ga spravijo v past, iz katere se ne zmaga takoj poceni.

Neki znanji newyorški detektiv je pripovedoval: — Ni ga skoraj dne, da bi izsiljevaleci ne spravili v past kakega bogatina. In kdor je enkrat vgriznil v vado, je po njem. Niti na pomoč ne more kličeti. Ko je enkrat v pasti, mu ne kaže drugega kot da se odkupi.

Policeja je prepričana, da imajo tudi v zadevi umorjene Kingove izsiljevalece svoje pravice.

Sneg pa je bil še vedno južen in mehak, in gozdnii zrak še vedno čist in po smrečju in smoli dneš.

Sredi bele poti pa je ležala črna galosha, ki jo je bil Sergej izgubil...

Nad gozdom se je dvignila počasi krvava solčna oblaka.

Trupla so položili v zaboje ter jih naložili na vozove. Z zlomljennimi tilniki, bulječimi očmi in všnjevimi jezikji, ki so jim moleli iz ust, se je vseh sedmero vozilo mrtvih nazaj po poti, po katerih je tudi vaše ime (seveda, če ste bogati) ter po vsej Ameriki zaupne dopisnike, ki natančeno opazujejo bogataše, kako žive, s kom občujejo in s čim se bavijo.

Kakorhitro dobe proti bogatini dovolj obtežilnega materijala, ga spravijo v past, iz katere se ne zmaga takoj poceni.

Neki znanji newyorški detektiv je pripovedoval: — Ni ga skoraj dne, da bi izsiljevaleci ne spravili v past kakega bogatina. In kdor je enkrat vgriznil v vado, je po njem. Niti na pomoč ne more kličeti. Ko je enkrat v pasti, mu ne kaže drugega kot da se odkupi.

Policeja je prepričana, da imajo tudi v zadevi umorjene Kingove izsiljevalece svoje pravice.

Sneg pa je bil še vedno južen in mehak, in gozdnii zrak še vedno čist in po smrečju in smoli dneš.

Sredi bele poti pa je ležala črna galosha, ki jo je bil Sergej izgubil...

Nad gozdom se je dvignila počasi krvava solčna oblaka.

Trupla so položili v zaboje ter jih naložili na vozove. Z zlomljennimi tilniki, bulječimi očmi in všnjevimi jezikji, ki so jim moleli iz ust, se je vseh sedmero vozilo mrtvih nazaj po poti, po katerih je tudi vaše ime (seveda, če ste bogati) ter po vsej Ameriki zaupne dopisnike, ki natančeno opazujejo bogataše, kako žive, s kom občujejo in s čim se bavijo.

Kakorhitro dobe proti bogatini dovolj obtežilnega materijala, ga spravijo v past, iz katere se ne zmaga takoj poceni.

Neki znanji newyorški detektiv je pripovedoval: — Ni ga skoraj dne, da bi izsiljevaleci ne spravili v past kakega bogatina. In kdor je enkrat vgriznil v vado, je po njem. Niti na pomoč ne more kličeti. Ko je enkrat v pasti, mu ne kaže drugega kot da se odkupi.

Policeja je prepričana, da imajo tudi v zadevi umorjene Kingove izsiljevalece svoje pravice.

Sneg pa je bil še vedno južen in mehak, in gozdnii zrak še vedno čist in po smrečju in smoli dneš.

Sredi bele poti pa je ležala črna galosha, ki jo je bil Sergej izgubil...

Nad gozdom se je dvignila počasi krvava solčna oblaka.

Trupla so položili v zaboje ter jih naložili na vozove. Z zlomljennimi tilniki, bulječimi očmi in všnjevimi jezikji, ki so jim moleli iz ust, se je vseh sedmero vozilo mrtvih nazaj po poti, po katerih je tudi vaše ime (seveda, če ste bogati) ter po vsej Ameriki zaupne dopisnike, ki natančeno opazujejo bogataše, kako žive, s kom občujejo in s čim se bavijo.

Kakorhitro dobe proti bogatini dovolj obtežilnega materijala, ga spravijo v past, iz katere se ne zmaga takoj poceni.

Neki znanji newyorški detektiv je pripovedoval: — Ni ga skoraj dne, da bi izsiljevaleci ne spravili v past kakega bogatina. In kdor je enkrat vgriznil v vado, je po njem. Niti na pomoč ne more kličeti. Ko je enkrat v pasti, mu ne kaže drugega kot da se odkupi.

Policeja je prepričana, da imajo tudi v zadevi umorjene Kingove izsiljevalece svoje pravice.

Sneg pa je bil še vedno južen in mehak, in gozdnii zrak še vedno čist in po smrečju in smoli dneš.

Sredi bele poti pa je ležala črna galosha, ki jo je bil Sergej izgubil...

Nad gozdom se je dvignila počasi krvava solčna oblaka.

Trupla so položili v zaboje ter

SKARAMUŠ

Spisal Rafael Sabatini.

Za "Glas Naroda" poslovenil G. P.

65

(Nadaljevanje.)

Peto poglavje.

MADAMA DE PLOUGASTEL.

Lakaj je odprl vrata, spustil stopnje navzdol ter pomagal svoji gospodarici stopiti z kočije. Nato je odšel ter odprl eno krilo železnih vrat.

Dama je bila ženska, stara nekaj več kot štirideset let in nekoč je morala biti zelo krasna, kajti se vedno je bila ljubka v oni časeni, kateri prinese starost gotovim ženskam. Njena obleka in vedenje sta kazala visok čin v svetu.

— Posloviti se hočem tukaj od tebe, ker imam obisk, — je rekel Andre-Louis.

— To je vendar tvoja stara znanka, Andre. Ali se ne spominj madame komtesse de Plougastel?

Ozrl se je na bližajoče se dame, kateri je hitela Alina nasproti in ker je čul njen ime, jo je spoznal. Moral bi jo spoznati, kjer koli bi jo videl, ne da bi se ga opozorilo nanjo, čeprav je minulo že šestnajst let odkar jo je bil zadnjikrat videl. Pogled na to žensko je vzbudil v njegovem spomini dogodek, trenutke, katerih niso mogli izbrisati vsi nato sledenje burni doživljaji.

Ko je bil nekako deset let star deček, malo predno so ga poslali v šolo v Rennes, je prišla ta dama na obisk k njegovemu bortru, ki je bil njen sorodnik. Takrat ga je odvedel Rabouillet v Ga- vridale in tam je bil predstavljen madami de Plougastel. Velika dama, v vsem blesku svoje mladostne lepote, s svojim nežnim, ubranim glasom, — tako blagodenčcem, da je govoril jezik, katerega mali bretonski deček skoro ni razumel — ga je izprva nekoliko pre plašila. Ona pa je zelo nežno razpršila ta strah ter si ga znala z neko skrivnostno privlačnostjo popolnoma zasužnjiti. Spominjal se je, s kakšnim strahom se ji je približal, ko ga je pozvala, naj jo objame in kako nerad je pozneje zapustil objem onih mehkih, okroglih rok. Spominjal se je tudi, kako sladko je dišala in kakšen parfum je rabila, — kajti človeški spomin je izvanredno dober v takih stvareh.

Vse tri dni, ko se je mudila v Gavrillaeu, je prihajal v grad ter preživel vse ure v njeni družbi. Ženska brez otrok, z močnim materinskim nagonom v sebi, je takoj vzljubila tega izvanredno intenzivnega dečka.

— Daj ga meni, Quintin, — je rekla nekoga dne svojemu sorodniku. — Pusti mi ga vzeti s seboj v Versailles kot adoptirano dečete.

Gospod iz Gavrillaea pa je resno zmajal z glavo in nič več ni bilo govor o tej stvari. Ko se je poslavljala od njega, — tega se je sedaj jasno spomnil, — je imela solze v očeh.

— Misi všechn name, Andre-Louis, — so bile njene zadnje besede.

Spominjal se je tudi, kako ponosen je bil, da si je v tako kratkem času pridobil naklonjenost tako visoke dame. Prevezel ga je čut odvažnosti, ki je trajal več mesecov pozneje, a končno izginil.

Vsega tega pa se je zavrhno spomnil sedaj, ko jo je zopet viden po šestnajstih letih, korenito izpremenjeno in dozorelo. Kljub temu po domneval, da bi jo spoznal, kjer koli bi jo zagledal.

Alina jo je nežno objela in v odgovor na vprašajoče pogled madame v smeri proti spremjevalni Aline, je slednja rekla:

— To je Andre-Louis. Ali se ne spominjate Andre-Louis?

Madama se je ustavila. Andre-Louis je zapazil presenečenje, ki se je razširilo po njenem licu ter ji vzelo za trenutek sapo.

Nato pa je neki glas, katerega se je dobro spominjal, ki pa je bil sedaj bogatejši in globlji, ponovil njegovo ime:

— Andre-Louis!

Način izgovora je kazal, da so ozivali v njej spomini, najbrž spomin na dečka, katerega je vzljubila. Prenehala je za trenutek, ogledajoč ga in se je medtem priklonil.

— Seveda se ga spominjam, — je rekla konečno, stopila proti njemu ter mu ponudila roko. Poljubil jo je, ponižno, inštinkтивno. — In tako si zraste! — Pohvalila ga je in on je zardel od ponosa. Zdeleno se mu je, da je skočil šestnajst let nazaj in da je zopet mali bretonski deček v Gavrillaeu. Obrnila se je proti Alini:

— Kako zelo se je motil Quintin v svojih domnevah. Brez dvoma je bil vesel, ko ga je zopet viden!

— Tako vesel, madama, da mi je pokazal vrata, — je rekla Andre-Louis.

— Ah, — je vzliknila madama ter ga ostro motrila s svojimi lepimi očmi. — To moramo izpremeniti, Alina. On je seveda zelo jezen nate, a na ta način ni mogoče pridobiti si zpreobrnjenec. Govorila bom zate, Andre. Jaz sem dober zagovornik.

Zahvalil se je ter se poslovil.

— Hvaležno izročam celo svojo zadevo v vaše roke. Klanjam se, madama.

In tako se je zgodilo, da je imel Andre-Louis kljub neprijetnemu spremenu pri svojem botru popveko na ustnih, ko se je peljal proti svojemu domu na Rue du Hasard. Sestanek z madamo de Plougastel ga je poživil.

Njena obljava, da bo govorila zanj v družbi z Alino, mu je dala zagotovilo, da bo vse dobro iztekel.

Da je bil popolnoma upravičen v svoji domnevni, se je izkazalo par dni pozneje, krog poldne, ko je navalil na akademijo M. de Kercadiou. O tem ga je obvestil njegov služabnik Gilles. Tako je prekinil lekejico, s katero se je pečal, svel masko ter odšel kot je bil, v debelem jopiču ter z rapirom pod pazuho, v ponižni salonski spodaj, kjer ga je čakal njegov boter.

Mali gospodar iz Gavrillaea ga je izzivno pričakoval.

— Pregovorili so me, da ti odpustim, — je objavil agresivno, kajti s tem je hotel pokazati, da se je udal le raditega, da napravi konec sitnemu moledovanju.

Andre-Louisa pa ni bilo mogoče zvaditi za nos kar tako. Zapazil je prevaro, katero se je poslužil boter, da se lahko umakne v dobrem redu.

— Blagoslovjam one, ki so vas pregovorili. Vrnili ste mi srečo, gospod boter.

Prijel je roko, katero mu je ponudil de Kercadiou ter jo instinktivno poljubil, sledi nagonu deških let.

M. de Kercadiou je zardel v lice, njegovi ustnici sta se tresli in negotov je bil glas, ki je mrmljal:

— Moj dragi dečko! — Nato pa se je zavedel samega sebe, vrgel glavo nazaj in njegov glas je bil kričeč kot ponavadi.

(Malje prihodnjih.)

Jugoslavia irredenta.

Postojno in Postojčane čaka večika sreča,

Tako zatrjuje dr. Guglielmo, postojanski podprefekt, v pogovoru, ki ga je imel z Ugrom Machellijem za "Resto del Carlino" in o katerem govoriti tudi tržaška "Era Nuova". Da bi Postojčane — piše "Edinstvo" — ne nasla ta velika sreča nepravljivne, jim hitimo povedati, kako in kaj. Predvsem morajo Postojčani vedeti, da so bili priklopjeni k tržaški pokrajini ne morda iz kakih političnih vzrok, kakor je zatrjeval Mussolini, pač pa predvsem iz gospodarskih vzrov. Guglielmo dokazuje to na dolgo in siroko in mi mu ne nameravamo slediti, ker vemo, da Postojčani komaj čakajo, da jim povemo, v čem pravzaprav obstoji ta njihova bodoča sreča in ker se nam zdi, da so bili boljše priklopjeni postojanski okraj k Gorici ali pa k Trstu, nesodobna in odveč. Omenimo le, da Guglielmo v svojih izvajanjih ponovno podudarja, da je postojanski okraj kljub svoji legi med Trstom in Ljubljano ostal pretežno poljedelski okraj in da slovenski kmetje, ki so zelo predni, trezni in varčni, z obdelovanjem svoje zemlje, življenejo in kako malo obrtjo pridejo, oziroma zasluzijo dovolj za vzdrževanje svojih družin. Sedaj pa — nadaljuje Guglielmo — po novi razdelitvi dežele se bo vse gospodarsko življenje obrnulo na glavo; prej čisto poljedelska dežela se bo izpremenila v industrijsko. Postojna s svojo sijajno zemljepluno lego, kot zbirališče sировin, kot mednarodna postaja za blagovni in osebni promet in torek v stanu lažje uvažati sirovine iz bližnje Jugoslavije, s tremzin in delavnim ljudstvom, ki bi dalo izvrstne deleuze, z zelo bogato domačo producijo lesa, kateri se pošilja v notranjost na obdelovanje. Postojna — pravi Guglielmo — bo lahko postala važna industrijska zona: usnjje, izdelki iz živalskih kosti, salame — vse to bi se izdelovalo iz sirovin, ki bi prihajale iz Jugoslavije in bi se prodajalo v notranjosti kraljestva — pohištvo, tkanine, ki bi se prodajale v Jugoslavijo itd. — to bi bili glavni izdelki domače industrije, to bo moral biti naloga, ki bo dana Postojni v njenem temenem sodelovanju s Trstom. Postojna bo moralna predstavljati tržaško industrijsko zono in biti obenem gomilni življeni čvor za mednarodno trgovino. — Do tukaj bi bilo vse lepo in prav, in Postojčani bi gotovo zapeli samega na vdušenja, ko bi ne bili res "trezni" in si postavili kar tako mimo gredet tole majhno vprašanje: "Kako pa boste vse to naredili?" K sreči je postavil Michelli, ki se je zanimal, kaj bo vlada naredila na političnem in gospodarsko-upravnem polju za Postojno. Guglielmo mu je odgovoril tako-le, dobesedno: Ljubezen za red, tradicionalna disciplinarnost in globoko spoštovanje oblastev, ki so pričrjeni slovenskemu ljudstvu sploh, zelo olajšujejo politiko vlad, katera črpa na čistih virih večnih in absolutnih načel svobode, načel, katera so se rodila in v najvišji meri udejstvovala samo v Italiji: ta vladva bo znala vedno priznati upravičene želje tujerodnega prebivalstva, ki je bilo vzeto v veliko italijansko družino, kakor je Guglielmo pač je odgovoril tako-le, dobesedno: Ljubezen za red, tradicionalna disciplinarnost in globoko spoštovanje oblastev, ki so pričrjeni slovenskemu ljudstvu sploh, zelo olajšujejo politiko vlad, katera črpa na čistih virih večnih in absolutnih načel svobode, načel, katera so se rodila in v najvišji meri udejstvovala samo v Italiji: ta vladva bo znala vedno priznati upravičene želje tujerodnega prebivalstva, ki je bilo vzeto v veliko italijansko družino, kakor je Guglielmo reklo: Slovensko ljudstvo bo imelo v bodoči v načelu za svojo discipliranost, kakor doslej; vse, kar bo hotelo, to je: pravne objekte, kajti bolj disciplinirano, bolj spoštivo na sproti oblastom in državi in bolj lojalno in merno nego je bilo doslej — in da je bilo zelo, pravu, da sam Guglielmo — pač ne bo moglo biti, ker je človeško nemogoče. — Na vprašanje, kaj bo načrta vladva za Postojno na gospodarskih poljih, je govoril Guglielmo, da je na gospodarskem polju dosti za narediti... Naj, krat toliko.

važnejši se nam zdi v vsem pogovoru zadnji odstavek teh zanimivih izjav: "Najvažnejši je pojaven varčnosti, ki je pri tem prebivalstvu zelo velika. Vzpostavljeni to stremljenje, utrgati je strankarski spekulaciji, urediti je v razne oblike, ki največ nosijo, to bo ena glavnih načel državnega delovanja." Katero so te stranke, pred katerih spekulacija hodi Guglielmo, ščititi naše ljudstvo? To so uže domače slovenske stranke, ali ker imamo samo eno, našo, narodna stranka. Ali smo Vas prav razumeli, g. Guglielmo? Mi smo, da je položaj našega ljudstva prerosen, da bi se moglo z njim šaliti z visoko donečimi frazami. Dr. Guglielmo je poveval par res lepih misli. Ce hoče res iskreno po svojih močeh doprinesti k udejstviju svojih dobrih izkušenj med našim ljudstvom, nas bo vedno imel za odkrite zavzemke, ne moremo pa dovoliti, da bi se naše dobre lastnosti izkoristile v katerikoli obliki proti nam samim! — Tako "Edinstvo".

**SHRANITE
TA' LABEL**

**UPORABLJAJTE
MAGNOLIA
IN
STAR MLEKO**

**V VAŠI KUHINJI V
SVRHO KUHE IN
PEKE.**

**HRANITE LABELNE ZA
DRAGOCENA DARILA.**

**PIŠITE NA KATERIKOLI
NASLOV NA DRUGI STRA
NI LABELNA ZA ILU
STRIRAN SEZNAM DARIL**

"Izplača se hranični labelne".

**SHRANITE
TA
LABEL**

Razne vesti.

Igrače faraonskih otrok.

V grobniči faraona Tutankhamena, ki so jo odkrili nedavno, so našli poleg dragocenega pohištva, kipov, vaz, vozov, oblek, pahljač in dr. tudi otroške igrače. Egipčanski otroci so imeli punčike kakor naši. A te punčike so imele ploščato telo, živo polslano s simboli in skrbno sfrizirano glavo, a bile so brez nog.

Nameno nogo so imele držaj. Zanimivo je, da so bile punčike poslikane čisto s podobo prasička. To kaže, da so že pred 3000 leti smatrali prasička za srečenostni znak.

Punčike so bile iste velikosti kakor današnje ter so bile narejene ali z ilovice ali iz kake mase.

Obrež so imela iz platna, lase iz vlasen.

Tudi bleče so bile. Imeli pa so tudi punčike iz blaga in načrte s papirusom.

Razniki so imeli egipčanski otroci za igrače pisane kroglice, dalje nekake žoge ter celo mehanično gibljive igrače. N. pr. možička, ki giblje roke, ako se vleceta za nit, ki odpira žrela in dr. Bistvo igrač je torej že nad 3000 let isto. Otreči so imeli vedno enake igrače.

Pes — tihotapek.

Finančna straža na saksanski meji je pazila na psa, ki je pravilno tekal čez mejo in o katerem se je govorilo, da prenaša samo drage reči. Napisal je straža poslovnik pesu, da je pes poslušal svoje opozovanje ter pa je tihotapek — ustrelila. Okoli se je imel navite osem metrov črvene svile, a v gobcu je nesel paket, v katerem je bilo 8 parov ženskih nogavic.

Pes je bil tako prekanjen, da se je že oddalčel izognil finančni straži.

Rada bi izvedela, kje se nahaja TONY KRANJC, doma iz Studenega pri Novi vasi. Ako kdaj med rojakov ve, naj mi naznam, če pa sam čita ta oglas, naj se prijavil Mrs. Fanny Kranjc, Camp 58, Bennis, W. Va.

(3-4)

Zelen izvedela, kje sta moja bračna JOSEPH in JOHN PERKO.

Doma sta iz vasi Breg Št. 2, pošta Fužina pri Zagradcu na Dolnjem. Pred 10. leti sta bivala nekje v Clevelandu, Ohio. Kdo je v zanju, prosim, naj mi naznam, ali naj se pa sama javita. — Ignace Perko, c/o Louis Taucher, P. O. Box 835, Rock Springs, Wyo.

(3-4-4)

Razlom izvedela, kje se nahaja JOHN HLUPAR, doma iz vasi Krupa Št. 10, pošta Semč, Dolnjek. Imam nu naznamiti važne stvari iz stare domovine.

Če kdo rojakov ve za njegov način, prosim, naj mi ga naznam, za kar se že vnaprej zahvaljujem; ako pa on sam bere te vrste, naj se mi javi, kar bo le njemu v korist. Naslov: Mrs. Frances Starha, P. O. Box 283, Crested Butte, Colo.

(2-4-4)

Kretanje parnikov - Shipping News

7. aprila:</